

L'AVAR

(Molière)

Adaptació: ADELAIDA FRÍAS
per a joves entre 13 i 20 anys

<http://www.obresdeteatre.com>

- 47 pàgines -

Personatges

- 1- HARPAGON pare del Cleante i de l'Elisa
- 2- CLEANTE enamorat de la Marianna
- 3- ELISA enamorada del Valeri
- 4- VALERI enamorat de l'Elisa
- 5- MARIANA enamorada del Cleante
- 6- SENYOR ANSELM pretendent de l'Elisa
- 7- FROSINA mitjancera
- 8- EL FLETXA criat del Cleante
- 9- CUINER de l'Harpagon
- 10- MESTRE SIMÓ prestamista

Per representar-la amb 9 actors, un mateix actor interpretarà el Senyor Anselm i el Mestre Simó

Salonet, molt auster i envellit, de la casa de l'Harpagon. Per l'esquerra es va al carrer. Per la dreta s'accedeix a la resta de la casa.

PRIMER ACTE

(...)

ESCENA 3

Entra El Fletxa per la dreta (d'una empenta que li fa l'Harpagon), s'entrebanca i cau a terra. L'Harpagon entra al seu darrere, molt enfadat.

HARPAGON : — Fora d'aquí, delinqüent! Surt de casa meva!

EL FLETXA : — (al públic) **Aquest vell és un dimoni!**

HARPAGON : — Què murmures?

EL FLETXA : — (s'incorpora) **Per què em feu fora?**

HARPAGON : — No t'he de donar explicacions, jo! Marxa o et clavo un cop de bastó! (aixeca el bastó)

EL FLETXA : — (l'evita d'un bot) **Però què us he fet?**

HARPAGON : — M'has fet que vull que te'n vagis.

EL FLETXA : — (s'espolsa la roba, empipat) **El meu amo, el seu fill, m'ha ordenat que l'esperí.**

HARPAGON : — Doncs l'esperes al carrer!

EL FLETXA : — Al carrer?

HARPAGON : — No vull tenir un espia plantat aquí al mig, un traïdor mirant tot el que faig, devorant-ho tot amb els ulls, per veure què pot robar!

EL FLETXA : — Però com voleu que us robin, si ho tanqueu tot amb clau i ho vigileu dia i nit?

HARPAGON : — I a tu què t'importa si ho tanco i ho vigilo? Tafaner! Encara aniràs dient que tinc diners amagats a casa meva!

EL FLETXA : — (maliciós) **Teniu diners amagats?**

HARPAGON : — **No, brètol, no dic això! Et pregunto si tens la mala intenció de fer córrer aquest rumor!**

EL FLETXA : — **Si tant és, que tingueu diners o no! Per a nosaltres no canvia res!**

HARPAGON : — **Et fas el llest? (aixeca el bastó per pegar-lo) Surt d'aquí ara mateix!**

EL FLETXA : — **Tranquil, tranquil, ja me'n vaig.** (va cap a l'esquerra)

HARPAGON : — **Espera!** (pica a terra amb el bastó) **No t'emportes res?**

EL FLETXA : — (es gira a mirar-lo, irritat) **Què vol que m'emporti?**

HARPAGON : — **Vine cap aquí. A veure les mans.**

EL FLETXA : — **Aquí estan.** (mostra els palmells oberts)

HARPAGON : — **Les altres.**

EL FLETXA : — (sorpès) **Les altres?**

HARPAGON : — **Sí.**

EL FLETXA : — (s'arronsa d'espatlles) **Aquí estan.** (mostra el dors de les mans)

HARPAGON : — **No portes res aquí dins?** (assenyala les botes amb el bastó)

EL FLETXA : — (impertinent) **Miri-ho vostè mateix.**

HARPAGON : — (s'ajup a palpar-li les botes) **És molt fàcil ficar coses dins les botes.**

EL FLETXA : — (al públic) **Es mereixeria que li hagués robat!**

HARPAGON : — (s'atura, i aixeca el cap, encara ajupit) **Com?**

EL FLETXA : — (el mira des de dalt) **Què?**

HARPAGON : — (s'aixeca lentament) **Que dius de robar?**

EL FLETXA : — **Dic que esteu mirant a veure si us he robat.**

HARPAGON : — **Això mateix!** (li escorcolla les butxaques per darrere)

EL FLETXA : — (al públic) **Que el dimoni s'emporti l'avarícia i els avariciosos!**

HARPAGON : — (s'atura) **Què has dit?**

EL FLETXA : — (el mira) Què he dit?

HARPAGON : — (se li posa al davant lentament) Què has dit de l'avarícia i dels avariciosos?

EL FLETXA : — Dic que el dimoni s'emporti l'avarícia i els avariciosos.

HARPAGON : — De qui parles?

EL FLETXA : — Dels avariciosos.

HARPAGON : — I qui son aquests avariciosos?

EL FLETXA : — Uns lladres i uns carallots.

HARPAGON : — Però a qui et refereixes?

EL FLETXA : — I vostè per què pateix tant?

HARPAGON : — Pateixo pel que vull.

EL FLETXA : — Potser li sembla que parlo de vostè?

HARPAGON : — Calla, insolent!

EL FLETXA : — Qui tingui mocs, que es moqui.

HARPAGON : — Vols callar!

EL FLETXA : — Quin remei. (li mostra una butxaca de la camisa)

Miri; aquí té una altra butxaca. Content?

HARPAGON : — (conciliador) Au, torna-m'ho, va; no m'ho facis buscar.

EL FLETXA : — (exasperat) El què?

HARPAGON : — El que m'has pres.

EL FLETXA : — No us he pres res de res, jo.

HARPAGON : — De veritat?

EL FLETXA : — De veritat, dimoni!

HARPAGON : — Doncs ves a l'infern!

EL FLETXA : — Quin home més simpàtic! (surt per l'esquerra)

ESCENA 4

Mentre parla l'Harpagon, entren l'Elisa i el Cleante, i s'esperen a un racó, discutint en veu baixa si interrompre el pare o no.

HARPAGON : — (al públic) **No és fàcil guardar diners a casa. No sé si he fet bé d'enterrar al jardí les deu mil monedes d'or que em van tornar ahir. Deu mil monedes d'or és una suma massa grossa per amagar!**
(s'adona que els fills el miren) **Què passa?**

CLEANTE : — **No res.**

HARPAGON : — **Fa estona que sou aquí?**

ELISA : — **Tot just acabem d'arribar.**

HARPAGON : — **Heu sentit...** (no es decideix a dir-ho)

CLEANTE : — **Què hem sentit?**

HARPAGON : — **D'això...**

ELISA : — **Què?**

HARPAGON : — **El que acabo de dir.**

CLEANTE : — (arronsa les espatlles) **No.**

HARPAGON : — (suspicaç) **Ja sé que sí.**

ELISA : — **Perdona; no hem sentit res.**

HARPAGON : — **Deia que seria molt feliç... si pogués tenir deu mil monedes d'or.**

CLEANTE : — **Com que et vèiem capficat, no et volíem molestar.**

HARPAGON : — **Us ho explico per si ho heu entès malament, i us aneu a imaginar que jo tinc deu mil monedes d'or.**

ELISA : — **Això és cosa teva, pare.**

HARPAGON : — **Ja m'agradaria, a mi, tenir deu mil monedes d'or!**

CLEANTE : — **Tu diràs!**

HARPAGON : — Seria un bon afer.

ELISA : — I tant!

HARPAGON : — M'aniria molt bé!

CLEANTE : — És clar!

HARPAGON : — Ho necessitaria molt.

ELISA : — Ah, sí?

HARPAGON : — No em queixaria, com ara, que les coses em van tan malament!

CLEANTE : — No et pots queixar, pare. Ja se sap que ets un home ric.

HARPAGON : — Un home ric? Això són mentides! Qui ho diu, això?

ELISA : — No t'enfadis, home.

HARPAGON : — Els meus propis fills em traeixen i es tornen els meus enemics!

CLEANTE : — Dir que ets un home ric no és ser el teu enemic.

HARPAGON : — Amb les despeses que feu, si a sobre aneu dient això, vindran a casa a tallar-me el coll, pensant que estic farcit de diners.

(veu que els fills es fan gestos per veure qui dels dos parlarà primer)

Què passa, ara?

ELISA : — Et volíem dir una cosa.

HARPAGON : — Jo també us vull dir una cosa a tots dos.

CLEANTE : — És que et volem parlar de casament.

HARPAGON : — D'això mateix us vull parlar jo.

ELISA : — Ai, pare!

HARPAGON : — Per què crides? Què et fa por?

CLEANTE : — Ens fa por que no tinguis la mateixa idea sobre el casament que en tenim nosaltres.

HARPAGON : — Ja veureu com la meva idea us agradarà. (al Cleante) **No hauràs vist una noia que es diu Mariana i que viu per aquí a la vora?**

CLEANTE : — (sorprès, mira de reüll l'Elisa) **Sí... Sí que l'he vista.**

HARPAGON : — (a l'Elisa) **I tu?**

ELISA : — **N'he sentit a parlar.** (mira de reüll el Cleante)

HARPAGON : — **I com la trobes, aquesta noia, fill meu?**

CLEANTE : — **Una persona molt especial.**

HARPAGON : — **I el seu aspecte?**

CLEANTE : — **És maca i té molta personalitat.**

HARPAGON : — **I què me'n dius de les seves maneres?**

CLEANTE : — **Molt franques i agradables.**

HARPAGON : — **Creus que una noia així val la pena?**

CLEANTE : — **I tant!**

HARPAGON : — **Et sembla que seria un bon partit?**

CLEANTE : — **Ja ho crec!**

HARPAGON : — **Seria una bona esposa?**

ELISA : — **Segur que sí!**

HARPAGON : — **Hi ha un petit inconvenient. Em sembla que no té gaire diners.**

CLEANTE : — **És igual, això; el que importa és que tingui un bon caràcter.**

HARPAGON : — **Doncs m'alegra que penseu com jo, perquè m'agrada força, i estic decidit a casar-me amb ella.**

CLEANTE : — **Com?**

HARPAGON : — **Què hi ha?**

CLEANTE : — **Casar-te amb la Mariana? Tu? Tu?**

HARPAGON : — **Sí, jo, jo, jo! Què passa?**

CLEANTE : — És que...

HARPAGON : — Però també he pensat en tu, noi. Et reservo una vídua que té molts diners.

CLEANTE : — Una vídua? Uf. Em trobo molt malament. Me'n he d'anar. (surt)

HARPAGON : — Beu un bon vas d'aigua fresca i se't passarà. I a tu, filla meva, et dono al senyor Anselm.

ELISA : — Al senyor Anselm?

HARPAGON : — Un home prudent i assenyat que no té més de cinquanta anys. A més m'han dit que és molt ric.

ELISA : — És que jo no em vull casar, pare. (li fa una reverència)

HARPAGON : — (li torna la reverència, burleta) Doncs jo vull que et casis, nena.

ELISA : — Perdona, però no puc.

HARPAGON : — Perdona, però pots perfectament.

ELISA : — Ho sento, pare, però no em casaré amb ell.

HARPAGON : — Ho sento, preciosa, però et casaràs amb ell aquest vespre.

ELISA : — Aquest vespre?

HARPAGON : — Aquest vespre.

ELISA : — No ho faré.

HARPAGON : — És clar que ho faràs.

ELISA : — Et dic que no.

HARPAGON : — I jo et dic que sí.

ELISA : — Em mataré abans de tenir un marit així.

HARPAGON : — No et mataràs, i et casaràs amb ell! On s'és vist una filla que parli al seu pare d'aquesta manera?

ELISA : — On s'és vist un pare que vulgui casar la seva filla d'aquesta manera?

HARPAGON : — És un partit magnífic. Qualsevol et dirà el mateix que jo.

ELISA : — T'equivoques! Tothom et dirà que és una bajanada!

HARPAGON : — Mira, aquí està en Valeri. Ara veurem qui té raó.

ELISA : — (desafiadora) **Perfecte. Pregunta-li.**

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com